

Невірна

Іржі Волькер

Очі терновії,
а серце рутяне.
Казала: "Ждатиму,
ти ж не забудь мене".

Гра хвиля з хвилею
навпроти місячка,
а вірна милая
лежить самісічка.

Од жалю-спогаду
душа намлілася.
Любов не з погляду,
любов із тіла вся.

Вона по берегу
мов та мара блука,
аж тут моряк-юнак
зійшов з кораблика.

З заліза руки мав,
з заліза якоря,
зирнув на дівчину —
вже їй ніяково.

Дві ночі плакала,
сумна і злякана,
на третю слухала
сича-пугукала.

Гукнув-пугукнув їй
над самим серцем сич,
і в неї в серці вмер
той, хто в нім жив раніш.

Умер із вірністю,
з любов'ю — Боже збав!

Четверту ніч моряк
в неї на грудях спав.

На білих хвилях двох,
що вічно піняться.
Але й тобі любов
непевна спільниця...

Ти не здобув її,
зальотний орле мій,
бо серце дівчини —
то небо зоряне.

Те небо не твоє
і зорі не твої,
владає ніч ними
на віки вічнії.

Переклад М. Лукаша